

II. frisinškemu spomeniku tudi v vsebini vtisnjen pečat njunih osebnosti. Po teh ugotovitvah je pomen frisinških spomenikov še večji, kakor je povedal dr. A. Breznik v navedeni vzorni označbi.⁷

Po zgledu Evropskega literarnega kluba naj se zganejo vrhovi našega izobraženstva in se zavedo, da so nova znanstvena odkritja pomenljiva za vse sloje našega ljudstva. Brez odlašanja je treba revidirati pojmovanje o začetkih naše književnosti in prosvete — ob svitanju jutranje zarje.

⁷ Dr. A. Breznikova označba je važna tudi zato, ker v njej rabi pravilni izraz frizinški. To nazivanje najstarejših spomenikov slovenske besede bo pač prej ali slej obveljalo. Po izgovarjavi lahko pišemo frizinški, po resničnem zgodovinskem imenu pa frisinški. Nesrečno skovani brizinski naziv pa opustimo!

Severin Šali

Deklici

Spominčice zoriš v očeh,
nebo sinjine vanje tke,
pomladni ljubi te nasmehe,
vsak dan te z zarjami ospe.

Sanjava zreš v svoj rožni vrt,
kjer srcu slavček poje,
in slak, na vrtnico oprt,
budi ti sanje v dvoje.

Zdaj še te mesečina snubi,
pokrita z biseri zvezdá,
in jutro čaka, da s poljubi
očesi ti odpre iz sna.

O dnevi tvoji — svetle jase,
kjer maj počiva v soncu skrit,
in čas željá ti ovčke pase,
v vonjave rožnih ur ovit.

II.

Tam v drugem koncu pod zvonikom
naš dobri gospod vikar Jakob vstane:
»No, Jurecev, boš kaj povedal?«
In gresta na sprehod do Poljane.

Na Žarščah pri znamenju se ustavita
in, kakor je imel navado, po cesti
potrka s palico: »Tu so zgodovinska tla,
tu je začetek naše krejske povesti!«

In gresta dalje. Gospodu ne zmanjka besed:
o Rutarju ti govori, ki je tod hodil
in o starosti davnih grobov
po žarah in fibulah sodil...

Na okljuku pod Robiškim čelom, kjer reka
pridruži se cesti, Kovačevo jamo
pokaže ti s palico: »Tam je zgodovina,
ki jo še tako malo poznamo!« —

Pod Javornikom, Srčnikom in vse do Skale
po beli cesti gresta, oba zgovorna,
in doživljata vek za vekom,
srečujoč Cezarja... Napoleona... Cadorna...

Pod Skalo. Gospod obstane in spet pokaže:
»Vidiš, fant, tam je Poljana
in v živo preko nje mejniki mrzli —
še zdaj so moja velika rana!...«

V mesečino iz stolpa svetega Miklavža
srebrno težkó je udarilo eno —
Nič več vaju ni... Jaz sam grem po cesti
in ob spominu srce mi je ko prebodéno...